

LA LINEA

‘Alleen in chaos zijn wij denkbaar.’

Roberto Bolaño

Hij speelt alleen zichzelf. Zij speelt alle andere rollen.

De scene is volledig verduisterd. Elk beeld moet uit dat zwarte gat worden opgeroepen. Het enige decorelement is een toog die lijkt te zweven en door haar regelmatig verplaatst wordt. Zij maakt gebruik van uiterlijke tekenen om de personages van elkaar te onderscheiden. Bij de laatste scène baadt het theater opnieuw in het licht.

1. Avenida Panamericana

Hij Op 23 februari 2011, een dag waarop de wind gelijk bevroren stil was blijven hangen in de lucht, en dat in een woestijn, jawel zo ongewoon koud was het op die 23e februari 2011, de dag waarop het lichtelijk sneeuwde uit een hemel waarop zich nog nooit in de geschiedenis wolken hadden afgetekend, op die dag arriveerden vijf gewapende mannen in een witte bestelwagen in een zijstraat van een zijstraat van de Avenida Panamericana die zo heet omdat ze Noord-Amerika op een of andere manier met Mexico probeert te verbinden, want daar zijn we nu, op de grens tussen de wereld en alles wat niet bij de wereld hoort, in een stad die volgens de nieuwsberichten die wij allang weer vergeten zijn Ciudad Juárez heet, zo genoemd omdat de belangrijkste president in de geschiedenis van het land, Benito Juárez, hier ooit een revolutie heeft uitgevochten die onder meer heeft geleid tot de persvrijheid in een land waar de hoofden van journalisten worden afgehakt om ze vervolgens te deponeren bij het standbeeld van diezelfde president, daar in die stad op de 23e februari 2011 in een zijstraat van een zijstraat van de Avenida Panamericana arriveerden vijf mannen in een witte bestelwagen om er een rehabilitatiecentrum, zeg maar een gekkenhuis, binnen te stormen dat bewoond werd door mensen die in hun jarenlange drugsverslaving het verschil tussen de lucht en de aarde niet meer kenden, mensen die zichzelf al schaterlachend lieten wegrotten in een van de vele clandestiene vuilstortplaatsen of braakliggende terreinen van de stad, op die 23e februari stormden vijf mannen uit een witte bestelwagen dat rehabilitatiecentrum, zeg maar dat gekkenhuis binnen, en dwongen ze

iedereen op de grond te gaan liggen, behalve dan een man die ooit schrijver was geweest en maar niet op de grond wilde gaan liggen, omdat hij de taal waarin hij zijn boeken schreef al jaren niet meer sprak en bijgevolg ook niet meer verstond, die man hebben ze gewoon afgeknald, in koelen bloede zoudt gij kunnen zeggen, al leek het er meer op dat de vijf mannen uit de witte bestelwagen stonden te koken, want ze hadden hun lijven en hun hersens vol cocaïne gestoken om het werk waartoe ze hier vandaag op de 23e februari 2011 werden opgedragen naar behoren te kunnen volbrengen.

Ik krijg geen lucht.

2. Commissaris Saltamontes

Hij 'Hoeveel zijn het er?'

Zij 'Zesendertig. Het heeft ons een ganse dag gekost om ze uiteen te halen.'

Hij 'En degenen die afgezonderd werden?'

Zij 'Die hadden ze eerst vrijgelaten. Een aantal van de slachtoffers vertonen beten in de ledematen en de nek. Als van beesten, niet van mensen.'

Hij 'Van wie dan?'

Zij 'Waanzinnigen onder mekaar. Voor mijn part mogen ze elkaar afslachten met heel hun families erbij, maar dit zijn waanzinnigen. Gij kunt u ook wel inbeelden hoe lang het heeft geduurd. Het is niet christelijk, verdomme. Drugsverslaafden. Mensen die niet meer konden lopen omdat ze in hun poten hadden geschoten. Het is de derde keer in een half jaar. Nog iets? Ik ben niet van plan hier lang te blijven.'

Hij 'Hebben ze iets meegepakt?'

Zij 'Een vrouw. Het moet een of andere *beauty queen* zijn geweest, Miss Sinaloa. Die naam ooit gehoord? Ze was bekend in de buurt. Het

schijnt dat ze vaak ontsnapte en in de cantina's mannen achterna zat.
Jezus, wie moordt er nu een heel gekkenhuis uit?

Hij 'Een gek?'

Zij 'Zever niet.'

Hij 'Ik ken haar trouwens, die Miss Sinaloa.'

Zij 'Inderdaad. Dat soort mannen moet zij achterna hebben gezeten, mannen gelijk gij. Daarom hoorde ze ook hier thuis en niet in die cantina's. Wie zijt gij?'

Hij 'Een toevallige passant. Noodgedwongen op vakantie in de hel.'

Zij 'Gij zijt echt verdwaald. Ga terug. Waar gij ook vandaan komt.'

3. New Mexico

Hij Ik had mijn thuisland vaarwel gezegd en jarenlang door de Verenigde Staten gereisd terwijl ik overleefde op een uitkering en wegluchtte van de beklemmende betekenisloosheid van mijn eigen bestaan. Mijn vader had ik destijds, op een moment dat hij mij ineensruikend op zijn eigen toilet duidelijk probeerde te maken dat ik nog steeds zijn zoon was, verlaten. Ik moest alles achter mij laten om te kunnen lezen, om te kunnen schrijven en om te kunnen leven.

In Denver heb ik maandenlang in het zwembadhuys van een ijsskoude advocate geleefd die mij in het weekend vastbond aan mijn bed, maar mij uiteindelijk had weggejaagd omdat ze mij met haar dochter had betrapt.

In Los Angeles werkte ik een tijdlang als vrijwilliger in een centrum waar negers bijeen worden gebracht die in de vele tunnels van de stad waren gekropen om er aan crack te geraken.

In Dallas werd ik op sleeptouw genomen door een groep bikers die mij niet ruig noch gewelddadig dan wel brutaal genoeg schenen te vinden om mij toe te laten in hun omgeving.

In Kansas City heb ik drie maanden door cafés gezwalkt, waar niemand, maar dan ook werkelijk niemand een gesprek met mij wilde aanknopen. Behalve dan een man uit South-Carolina die geen armen had, maar

kleine monsterlijke klauwen die direct uit zijn schouders leken te groeien gelijk aan zijn lijf vergroeide vogels.

In Colorado snoof ik, in Arizona spoot ik, in New Mexico werd ik van straat gehaald door een oudere Mexicaan die mij liet afkicken in een van de paardenstallen op zijn ranch.

Toen ik weer helder door mijn ogen keek, liet hij mij stront scheppen en stro bijeenharken. Hij had geen lelijke dochter verstopt zitten, geen onwettige neigingen jegens jonge mannen, hij deed het uit goede wil en omdat gij iemand wiens leven gij hebt gered toch niet moet betalen. Hij sprak mij van de woestijn. Hij sprak mij van God. Af en toe ging hij in een schuur kippen slachten.

Hij was als een vader voor mij, al zal ik dat waarschijnlijk al van te veel verschillende mannen hebben gezegd.

Maar goed, als een zoon zullen we dan maar zeggen, als een zoon die op een ogenschijnlijk keerpunt van zijn leven staat, ga ik aan zijn keukentafel zitten terwijl hij eieren met chili bakt.

'I gotta go.'

Zij 'Why?'

Hij 'I don't know, I'm looking for something.'

Zij 'So why don't you find it?'

Hij 'I don't know.'

Zij 'So pray the lord He'll take you where you need to be.'

Hij 'What?'

Zij 'Get your ass down to Mexico. The Lord won't take you further 'n that. I know someone, he's a badass priest. Guy calls himself El Pastor. Lives in Ciudad Juárez. He'll sort you out. He's got a madhouse out in the desert. You'll be fine there, it's the worst place in the world to get lost. You'll find your way.'

4. Buchanan

Hij De aan amfetaminen verslaafde vrachtwagenchauffeur die mij voor vijftig dollar wel naar Mexico wilt brengen zet mij af op een stoffige buitenweg in het oosten van de stad.

Ik kom terecht in een universum dat het onze niet is, maar het onze wel voorspelt. Een spookachtige, getormenteerde en op een of andere manier gevaarlijk vrouwelijke gedaante in het midden van een woestijn waar de hemel zich op elke mogelijke manier van terug probeert te trekken. De gevangenissen en assemblagefabrieken zien er exact hetzelfde uit. Op willekeurige plekken in het koude zand liggen autokerkhoven verspreid waar Amerikaanse wrakken worden opgelapt tot iets dat geen enkel land zou reguleren, maar dat wel nog rijdt. In de sierra die grenst aan het westen van de stad prijkt een gigantisch opschrift in kalk met de woorden: 'De Bijbel is de waarheid. Lees hem.' De eerste bar die ik tegenkom aan een van de eindeloze met Amerikaanse franchise-ketens volgepote verbindingswegen heet Bandoleras en lokt klanten met een neonreclame die een ouderwetse westernbandiet voorstelt met twee rokende revolvers. Binnen zet een uitgerookte cowboy uit Kentucky een fles tequila voor mijn neus.

Zij You see, them point I'm tryin' to get at. They probably been telling ya a whole lot about this place. They probably been telling ya this place, Sun City, is a dangerous place. Grab a beer in Sun City ... they'll shoot you. Cross the street in Sun City ... they'll kidnap you. Poke you're

goddamn nose in Sun City ... they'll bury you alive. Some folks even call it the City of God, you know why? No? Cause the devil don't dare to come down this place no more. But Jesus, just tell 'em you don't give no shit. Look at me. I work for the Border Patrol. That's right. You gotta put a line somewhere. And then you cross it. You gotta be careful though. Just stick to the main avenue. Don't buy no local dope.

And don't forget to grab some ass. That's right. What else would a man like you come to do in a place like this in the first place ... if it weren't for the gals. I'm telling ya, them Mexican gals ... they simply is the sweetest sweet 'n sour gals known to both history and man. Get them a dollar a drink, see what happens. They turn into little monkeys.

Hij Er is hier duidelijk iets raars aan de hand. Ik ben meteen thuis.

5. El Boxeador

Hij Zodra ik mijn eerste roes had uitgeslapen begon ik opnieuw te schrijven. Tien uur per dag. Artikels over de corruptie in openbare aanbestedingen, over het gebrekkig functioneren van de politiediensten, over de mythische vrouwenmoorden, over de omstandigheden van de talloze fabrieken die Amerikaanse consumentengoederen produceren, over de economie, over de liefde, over wapens en over de politiek-filosofische toestand van de westerse wereld vanuit het perspectief van een nieuw soort Wild West. Mijn artikels werden geweigerd door alle gezaghebbende tijdschriften. Behalve dan een obscuur cultuurmagazine dat toch niemand leest. Ik had de laatste vijftig dollar op mijn bankrekening gependeed aan burrito's en bier en ging in een ander donker café zitten dat uitgebaat werd door een aan lager wal geraakte bokser en vroeg om werk.

Zij 'Wat doet gij hier?'

Hij 'Ik onderzoek de reeks moorden in een rehabilitatiecentrum ter hoogte van kilometer vijfenveertig op de weg naar Casas Grandes.'

Zij 'Voor wie werkt gij?'

Hij 'Op dit moment voor niemand. Ik werk voor mezelf.'

Zij 'Een journalist zonder gazet?'

Hij 'Een detective zonder vergunning.'

Zij 'Wat kan ik voor u betekenen?'

Hij 'Ik heb geld nodig.'

Zij 'Een Europeaan die in Mexico om geld komt vragen?'

Hij 'Ik doe de afwas.'

Zij 'Zestig dollar per week.'

Hij 'Deal.'

Zij 'Als gij aan de wijven zit, vliegt gij buiten.'

Hij 'En als zij aan mij zitten?'

Zij De bokser lacht met zijn tanden. Niet met zijn lippen.

'Daar worden ze niet voor betaald.'

Hij Zal het onthouden.'

Zij 'Goed, morgen tien uur. Trouwens...'

Hij 'Wat?'

Zij 'Zijt gij niet bang?'

Hij 'Angst is een van mijn lievelingsgevoelens.'

Zij 'Idioot.'

6. Luisa Jiménez

Zij Die week wordt er in de lokale kranten over de moorden in het rehabilitatiecentrum geschreven. De gemeentelijke autoriteiten zijn er in geslaagd een getuige te vinden die bereid bleek een van de vijf daders te identificeren. Iemand met de vinger wijzen was tot voor kort maar aan één iemand voorbehouden. Amado Carillo Fuentes, de man die tot 1997 de onomstoten leider was van het kartel van Juárez. Hij stond bij de hele bevolking bekend als de Heer der Hemelen omdat hij de cocaïne waarop hij zijn imperium had gebouwd niet over land maar te lucht vervoerde. Op het hoogtepunt van zijn macht beschikte hij over minstens 27 Boeing 747's om aan de alsmaar groeiende vraag naar het witte poeder in de Verenigde Staten tegemoet te komen. Hij stierf tijdens een acht uur durende gezichtsoperatie waarbij plastische chirurgen hem onherkenbaar hadden moeten maken. Het is nog steeds niet duidelijk of het teveel aan medicatie dat tot zijn overlijden heeft geleid per ongeluk of opzettelijk werd toegediend. Op drie augustus 1997, om half tien 's avonds, stapten vier gewapende drugshandelaars een bekend restaurant in Ciudad Juárez binnen om er met automatische geweren alle ingezetenen van hun bestaan te verlossen. De politie vond meer dan 500 kogels op de plaats van de misdaad. Het was de eerste publieke moord in een stad waar de dood tot dan toe werd weggemoffeld in fabriekshallen, achterkamers van bordelen en ontoegankelijke plekken in de woestijn. Het alleenrecht om te heersen over leven en dood is niet langer voorbehouden aan de Heer der Hemelen, maar aan al wat maar door het stof was blijven kruipen en het in zijn hoofd durft te halen om de handel voor zichzelf op te eisen. Politieagenten, drugshandelaars, priesters, overheidsfunctionarissen,

koeriers en militairen kunnen niet langer op de maandelijkse envelop rekenen van hogerhand, maar moeten zelf aan de slag. Iedereen wijst naar iedereen. En uiteindelijk schiet ook iedereen op iedereen. De politie pakt volgend op de talloze moorden willekeurig mensen op en laat hen door de mallemolen van het meest corrupte justitiële apparaat ter wereld draaien om toch maar de indruk te wekken dat ze hun werk doen.

Hij Vergeleken met de andere acompañantes die in El Recreo werken, is Luisa Jiménez opvallend welbespraakt.

Zij 'Ik verdenk u van iets. Ik verdenk u ervan onwettige fantasieën te koesteren waarvan ik het onderwerp vorm.'

Hij 'Hangt ervan af of gij in de toekomst kijken ook als fantaseren beschouwt.'

Zij 'Het is hier allebei verboden.'

Hij 'Volgens wie? De bokser?'

Zij 'Het kan hem niks schelen. Zolang hij noch mijn klanten het maar niet hoeven zien.'

Hij 'Waar wachten we dan op?'

Zij 'Het moment.'

Hij 'Voor mijn part is dat nu.'

Zij ‘Het juiste moment,’ en jawel, ze begint te lachen, haar toon heeft iets van gegiechel, maar het is donker en de hele wereld is dronken.

Hij Ze ziet hoe mijn glimlach in zichzelf blijft hangen. Aarzeling valt niet te verstoppen. Het is geen handeling die gij achterwege kunt laten, het is die enkele seconde waarop de handeling uit zichzelf achterwege blijft.

‘Ik word gek van u.’

Zij ‘Er zijn hier genoeg andere dingen om gek van te worden.’

Hij ‘Ik wacht.’

Zij ‘Goed. Geduld is geen deugd. Het is een vorm van overleven.’

Hij ‘Wat is daarvan het bewijs?’ Zij aarzelt niet. Zij pauzeert, als een godin die bij machte is het beloop van de dingen eigenhandig te onderbreken.

Zij ‘Ik hoor dat gij voor detective speelt.’

Hij ‘Zo zoudt ge het kunnen stellen.’

Zij ‘Hoe doet gij dat?’

Hij 'Ik lees de krant. Ik wacht geduldig af. Ik zoek aanknopingspunten.'

Zij 'Een echte meesterflik. Ik wist wel dat er op een bepaald moment iemand zoals jij zou opduiken.'

Hij 'Wat voor iemand?'

Zij 'Iemand die denkt dat hij het kwaad op zijn schouders moet nemen. Het is aandoenlijk. Ge wordt ermee uitgelachen.'

7. Commissaris Saltamontes

Hij Het gevoel dat mijn kloten zijn bevroren. Mijn gewrichten zitten vast, alsof iemand er beton of staal in heeft gekapt. De typische waas van een overmatige hoeveelheid licht. Licht waarin ge verzuipt. Kale, smerige muren. Het ondraaglijk gezoem van insecten. Niet buiten, maar binnen de huid. Een emmer ijskoud water op mijn bakkes.

Zij 'Goeiemorgen.'

Hij Hoofdcommissaris Saltamontes. Het duurt even voor ik hem herken. Hij heeft er even weinig goesting in als ik.

Zij 'Niet gedacht dat ik u ooit nog serieus zou moeten nemen.'

Hij 'Geef mij vijf minuten.'

Zij 'Koppijn?'

Hij 'Vooral mijn knieën.'

Zij 'We hebben u gevonden in een zijstraat van Vicente Guererro. Ge had uzelf begraven in een berg netelig onkruid. Uw kleren met uw eigen braaksel besmeurd. Hebben de meisjes u aan de mescal gezet? Om minder last van u te hebben. Effectieve strategie.'

Hij 'Waarom hebt gij mij niet gewoon laten liggen?'

Zij 'Gij weet goed genoeg dat het in dit land verboden is in het openbaar te drinken.'

Hij 'Ik heb niet in het openbaar gezopen. Ik was in het openbaar bezopen, dat is iets anders. Het kwaad was eerder al geschied.'

Zij 'Uw broek hing tot op uw enkels.'

Hij 'En dan?'

Zij 'Wij weten dat gij gisteravond met Luisa Jiménez het einde van de nacht hebt onderzocht. We weten allebei hoe die vrouw eruit ziet. Ik zou mij ook niet kunnen inhouden.'

Hij 'Ik heb niks gedaan.'

Zij 'Niet met haar. Wel met uzelf.'

Hij 'Gaat gij mij aanklagen voor openbare zedenschennis.'

Zij 'In principe zijn wij katholieken.'

Hij 'Dat was de duivel ook.' En hij lacht. Hij lacht niet om mij, maar om zijn pose, om de belachelijkheid van de hele situatie. Saltamontes is een man die door zijn omgeving gedwongen wordt om de slechte flik te spelen terwijl hij misschien liever thuis poëzie zou zitten lezen.

Zij 'Luister.'

Hij Saltamontes kijkt mij aan. Er zit een soort onverwachte eerlijkheid in zijn blik.

Zij 'Er is een probleem.'

Hij 'En dat is?'

Zij 'Ik denk dat ik mij gedwongen voel u tegen te houden. Uw onderzoek leek ons eerst een grap, maar goed ... ik heb het u al gezegd. Het is nog niet te laat om hier mee op te houden.'

Hij 'Ik ben een dilettant, alstublieft.'

Zij 'Dilettanten zijn we allemaal, jongen.'

Hij 'Zeg mij, wat zou ik dan te weten zijn gekomen?'

Zij 'Luisa. Het heeft met Luisa te maken.'

Hij 'Hou haar hier buiten.'

Zij 'Gij weet niet eens waar het over gaat, jongen. En nu al de held uithangen. Luisa was de hartsvriendin van Miss Sinaloa.'

Hij 'En dan? Iedereen kent Miss Sinaloa toch? Ze is de madonna van deze stad. De meest openbare van alle openbare vrouwen ter wereld. Wat is het probleem?'

Zij 'Het probleem is dat Luisa Jiménez vorige week met zware aantijgingen op ons bureau was verschenen. Een zaak van betreurenswaardige hysterie.'

Hij 'Jullie hebben er iets mee te maken?'

Zij 'Natuurlijk, wij ontvoeren oude lelijke hoeren. Dat is algemeen bekend. Ik wil maar één ding weten voor ik verder ga. Waarom doet gij dit?'

Hij 'Ik heb niks om voor te leven, ik zit hier goed.'

Zij 'Een bedroevend slecht antwoord. Ik denk dat ik u kan verder helpen.'

Hij 'Ik ben niet hulpbehoevend.'

Zij 'Laten we een voorbeeld nemen. Ik weet niet of gij het verhaal van Maria Gonzales kent. De vrouw die eigenhandig op zoek was gegaan naar de moordenaar van haar dochter. Aanvoester van vijftientig actiegroepen. Wel, die vrouw is uiteindelijk doodgeschoten terwijl ze voor het gebouw van de gouverneur in Chihuahua stond te protesteren. Door dezelfde man die eerder haar dochter had begraven in de woestijn. We zouden allebei niet willen dat Luisa zoiets overkomt.'

Hij 'Wat wilt gij van mij?'

Zij 'Ik wil weten wat zij weet.'

Hij 'Wat krijg ik?'

Zij 'De vraag is niet wat gij van mij kunt krijgen. De vraag is wat ik van u kan afpakken.'

Hij 'Klootzak.'

Zij 'Er is iets met u...'

Hij 'Wat?'

Zij 'Iets waar een mens zich om wil bekommeren.'

Hij 'Ik trek mijn plan wel.'

Zij 'Ik denk niet dat wij zo verschillend zijn.'

Hij 'Gij zijt corrupt.'

Zij 'Gij moogt alles weten. Iedereen weet het al. Officieel zal niemand u geloven. Eigenlijk zijn hier geen geheimen. Al dat geweld, waar zou het vandaan komen? Wel, iedereen weet het, iedereen zwijgt. Kijk gewoon rond. Ge hoeft niks te onderzoeken. Het is allemaal duidelijk.'

Hij ‘Het rehabilitatiecentrum lijkt mij niet opgelost. 98 procent van de moorden in deze stad wordt niet opgehelderd.’

Zij ‘Daar wou ik naartoe. Wat daar gebeurd is ... dat ging te ver. Wat daar gebeurd is, had niet moeten gebeuren. Er is iets veranderd. Ik weet niet wat. Maar op dat vlak sta ik aan dezelfde kant als u. Ik ben geen goed mens. Gij zijt geen goed mens. Maar dit gaat te ver.’

8. Luis Galvan

Hij Een week na mijn intiem onderhoud met Saltamontes kom ik via via op een cocaïnefuif van ondergrondse kunstenaars terecht.

Zij 'Schrijver?'

Hij 'Probeert gij mij uit te schelden?'

Zij 'Luis Galvan. Tweedehands journalist. Ik heb van u gehoord.'

Hij Het ijs is gebroken. Vanaf de eerste seconde wordt een intense vriendschap geboren. Hij neemt mij mee naar de toiletten. Gelijk twee wijven die samen hun neus gaan poederen. De cocaïne duwt hij gewoon met zijn vingernagel naar binnen. Een lijn maken doet niemand hier.

Zij 'Trouwens. Gewoon een vraag. Dat van uw vader, klopt dat?'

Hij 'Wie heeft u dat verteld?'

Zij 'Gij zelf. Hoe gingen jullie met mekaar om?'

Hij 'Sorry.'

Zij 'Wat?'

Hij 'Dat moogt gij niet doen. Beste vrienden vanaf de eerste avond, mij niet gelaten. Maar dat kunt gij mij niet vragen.'

Zij 'Gij wilt alles weten. Behalve wie gij zelf zijt?

Hij 'Hij was teleurgesteld. Laten we het daar op houden.'

Zij 'Omdat gij niet in zijn voetsporen waart getreden?

Hij 'Nee, omdat ik dat volgens hem wel had gedaan.'

9. De Schorpioen

Hij De dag daarna pikt Luis Galvan mij op in een grijze Mitsubishi. Een half uur later staan we voor het lelijkste huis van de stad. Pompeus, overtrokken, wanstaltig gewoon. Een obscene burcht met twee verveelde bewakers voor de deur. Verdorde buxushagen. Een hypertechnologisch beveiligingssysteem, camera's, elektrisch geladen afrasteringen.

Zij 'Ik ga u vandaag voorstellen aan De Schorpioen.'

Hij 'Wie?'

Zij 'Schoenen uit. Dat is van zijn gewoonte.'

Hij Ik doe mijn schoenen uit en ga verder naar binnen. De gang hangt vol schilderijen in een stijl die doet denken aan votiefschilderingen. Een diabolische Amerikaanse baseballspeler verkracht op bijkans mythologische wijze een engelachtige Mexicaanse Madonna. Kinderen lopen met wapens rond en schieten hun eigen moeder overhoop. Calderon en Condoleeza Rice eten hondenvoer uit hetzelfde blik. Regelmatig terugkerend personage is de heilige dood, het syncretische skelet in overdadig pauselijk gewaad dat door het volk en de verstotenen van het volk aanbeden wordt als hoerige dochter uit een inheemse moeder die werd verkracht door een Spaanse soldaat ten tijde van de conquista. Het was te denken. In de living staat een plaatselijke drugsbaron met twee schaars geklede wijven te dansen op muziek van

Led Zeppelin. Het hele kot ligt vol sigarettenpeuken en etensresten. We hadden duidelijk onze schoenen aan moeten houden. Uit de blik van Luis leid ik af dat hij het gesprek zelf wilt voeren. Luis en de Schorpioen dan maar. Ik houd mijn mond.

Zij 'Ik heb u gemist, cabrón.'

Hij 'No pinche mames, pendejo.'

Zij 'Er doen geruchten de ronde.'

Hij 'Dat ze over mij praten begrijp ik. Pero no sé de que hablan.'

Zij 'Ge zijt gestopt?'

Hij 'Quien sabe. Ik weet het zelf amper.'

Zij 'No me chingas cabrón.'

Hij 'No entiendes huey, estamos en una guerra.'

Zij 'Siempre estuvimos.'

Hij 'No, ahorita está muy diferente, huey'

Zij 'Wat is er gebeurd?'

Hij 'No sé como decirte, huey.'

Zij 'La Hija?'

Hij 'La Hija. Gij weet daarvan?'

Zij 'Ik ben journalist, pendejo.'

Hij 'Mira. Puede ser que parece muy chingada. Pero está chingada si. Ik ben bang. En ik ben niet de enige.'

Zij 'Angst is voor lafaards, pero nosotros?'

Hij 'No me entiendes, huey.'

Zij 'Nee, ik begrijp het niet, cabrón. Zijt gij nu op de vlucht voor een twaalfjarige? Chinga tu madre.'

Hij 'Een twaalfjarige seriemoordenaar, no olvidamos eso.'

Zij 'Wat? Hebt gij in uw broek gepist.'

Hij 'No son pinches hijos, huey. Solo ella misma, La Hija.'

Zij 'Ik snap dat ge niet zomaar minderjarigen omlegt.'

Hij 'Er zat iets in haar ogen, huey. Ik ben echt wat gewend. Ik ben hier geboren en getogen. Maar de kop van die kleine. Desde allí sé que está

pasando algo aquí, que todo la pinche puta pendejada esta pinche chingada, huey.'

Zij 'Wat hebt gij in godsnaam gepakt?'

Hij 'Ik denk dat La Hija ook iets met dat gekkenhuis te maken heeft.'

Zij 'No mames, huey.'

Hij 'Ik meen het, huey. Vraag het aan de bokser. El boxeador, el sabe.'

10. Luisa Jiménez

Hij 'Wat zijt gij met mij van plan?'

Zij 'Niks.'

Hij 'Ge hebt dit tot in het kleinste detail uitgekiend...'

Zij 'Roekeloze liefde is gevaarlijk.'

Hij '...en nu weet ge niet wat er verder gaat gebeuren?'

Zij 'Neen.'

Hij 'Gij stelt mij teleur.'

Zij 'Ik lig nochtans in uw bed.'

Hij 'Ik denk dat dit verder gaat.'

Zij 'Hier?'

Hij 'Wat hier?'

Zij 'Hier gaat niks verder. Hier houdt alles op.'

Hij 'Laat dit dan een nieuw begin zijn.'

Zij 'Ik ken u niet.'

Hij 'Licht mij door.'

Zij 'Gij zijt zo voorspelbaar dat het lijkt alsof er iets ontbreekt. Iets dat ik niet weet.'

Hij 'Vind het. Maak inbreuk op mijn leven.'

Zij 'Dat hoeft niet, ik heb u nu al volledig onder controle...'

Hij 'En dat is geen goed vertrekpunt?'

Zij '...maar dat betekent niet dat ik die over mijzelf heb.'

Hij 'Ik aanvaard het risico.'

Zij 'Alles is hier veel te tijdelijk.'

Hij 'En wat heeft dat met onze toekomst te maken?'

Zij 'We zijn al in de toekomst.'

Hij 'Dan gaan we ergens anders naartoe. Ergens waar dat nog niet zo is.'

Zij ‘Vluchten?’

Hij ‘Gij vlucht. Door in uw omgeving te verdwijnen. Ge vlucht weg van uzelf door gewoon te blijven staan. Sun City als tijdelijke poort naar de hel en gij ... gij zijt gewoon een van haar demonen. In die rol vlucht gij.’

Zij ‘Gij hebt makkelijk praten. Een ramptoerist op vakantie in zijn eigen romantische nachtmerrie. Dit is geen hotel, geen filmzaal waar gij zomaar binnen en buiten wandelt.’

Hij ‘Waar zijn we dan?’

Zij ‘In Juárez en niet in Sun City, zoals gij het graag noemt, “omdat de zon hier altijd schijnt en de zonde nooit afwezig is”. Wat gij spannend vindt is voor ons banaal. Mensen hebben hier niet het gevoel dat ze het hoofdpersonage zijn in hun eigen pervers complot.’

Hij ‘Wat weet gij over Miss Sinaloa?’

Zij ‘Ze hebben haar 1200 kilometer lang door de woestijn gereden in de kofferbak van een sedan. In de zomer. Zo moet ze gek zijn geworden. Ze was jarenlang het liefje van een of andere drugsbaas in Sinaloa. Maar dan verraden. Bedrogen. Uitgespuugd. Uiteindelijk hebben ze haar cadeau gegeven aan de lokale politie in Juárez.’

Hij ‘Saltamontes?’

Zij 'We kunnen het hem niet meer vragen. Hij is dood. Miss Sinaloa niet.'

Hij 'Wat is dan de volgende aanwijzing?'

Zij 'Gij begrijpt er niks van.'

11. El Recreo

Hij Waar ben ik mee bezig? Wie ben ik, een verloren gelopen buitenlander, eigenlijk om uitspraken te doen over dit universum? Waarom dat gekkenhuis? Waarom niet een willekeurig ander geval? Wiens recht is het eigenlijk om als adept, om als aanbidder van de angst, van het geweld, van de onvatbare, maar in elke kier van de kamer uitgedeinde misdaad deze hele moordzaak te beschrijven.

Het lichaam van Saltamontes werd teruggevonden in een safehouse tussen drieënhalve ton cocaïne. Drie kogels hadden zijn leven beëindigd. Weinig naar lokale gewoonten. Ik was er kapot van. Hoe pathetisch dat ook moge klinken. Hij was binnen de lokale autoriteiten verdomme het enige waardevolle contact dat ik bezat. Hij wist misschien waar Miss Sinaloa zich bevond. Misschien had hij mij dichter bij het om onverklaarbare redenen zo gevreesde kind of La Hija kunnen brengen.

Een man strompelt halfnaakt uit een lijnbus en ik weet niet meer of ik dat ben of iemand anders. De lucht heeft zichzelf verhangen aan de weinige kaalgeslagen bomen van de stad en maakt plaats voor een vloeibare waas van leegte en angst. Acompañantes met dikke buiken en kinderen en onbetaalbare huishuren en giftige ademtochten plagen mij als schrikgodinnen. Alsof ze zichzelf uit de hemel laten vallen, want dat doen ze op die strippalen. Ze laten zichzelf vallen. Pas vlak voor hun lijven het podium bereiken, grijpen ze de paal weer vast. Alsof ze eigenlijk door iemand anders, de toeschouwer misschien, gered konden worden. Voor

mij is er geen podium. Mijn val is bodemloos en zonder enige aanleiding.
Ik ben een labiel mens in een labiele omgeving. Ongegrond aanwezig in
een stad zonder grondvesten.

12. El Boxeador

Hij Toen ik mij na anderhalve week weer in El Recreo meldde, waren Luisa Jiminez noch de Bokser in het roodvle avondlicht te bespeuren. De plek zag er nog precies hetzelfde uit. Bloedbordeau behang, religieuze snuisterijen uit vervlogen eeuwen, adellijke portretten van geslachten die in god weet welke oorlog zijn verdwenen, ontvelde en ontvleesde runderhoofden met horens van goud. Toch was er iets wezenlijks veranderd.

Zij ‘Welke bokser?’

Hij ‘Gewoon. De bokser. De vorige eigenaar.’

Zij ‘Weet ge hoe hij heet?’

Hij ‘En Luisa, kent ge haar?’

Zij ‘Misschien werkte zij ook voor de vorige eigenaar.’

Hij ‘Waar is hij?’

Zij ‘Dat weet niemand. Hij kon zijn quotas niet meer betalen. Het interesseert mij niet.’

Hij ‘Mij wel.’

Zij 'Ze hebben hem aan een muur genageld.'

Hij 'Leeft hij nog?'

Zij 'Dat weet niemand. Het zijn geruchten.'

13. El Americano

Hij Ik wandel niet naar buiten. Ik blijf ook niet zitten.

Zij 'Amerikaan?'

Hij 'Die durven hier toch niet meer te komen, dacht ik?'

Zij 'Ieder mens wilt af en toe verdwijnen. Zichzelf kapot maken. Het gevaar van de nacht opzoeken.'

Hij 'Zo openhartig.'

Zij 'Benieuwd wat ik uit u loskrijg.'

Hij 'Voor wie werkt gij eigenlijk?'

Zij 'Laten we zeggen dat ik in de reclame werk.'

Hij 'Verlicht mij.'

Zij 'De wereld is op beelden ingesteld. Drugshandelaars weten dat. Ze hangen niet voor niks lijken aan bruggen. Een vinger in de aars? Het slachtoffer was een homo. Een afgesneden tong? Hij heeft geklikt. Verschroeid of afgekapt geslacht? Hij ging lopen met het lief van een van zijn collega's.'

Hij 'Werkt gij voor hen misschien?'

Zij 'Mag ik uw paspoort eens zien? En wat is uw telefoonnummer?
Misschien kan ik u helpen bij uw onderzoek.'

Zij 'Weet gij iets over de moorden in het rehabilitatiecentrum?'

14. Luis Galvan

Zij 'Zeg niet dat gij mij niet herkend had.'

Hij 'Ik weet niet waar ge het over hebt?'

Zij 'Begrijpt gij het niet?'

Hij 'Neen. Waar is die vent van daarjuist. Hij heeft naar mijn paspoort gekeken.'

Zij 'Ik dacht dat gij slimmer waart dan dit.'

Hij 'Wat? Mensen mogen toch naar mijn paspoort kijken.'

Zij 'Niet in Juárez. Niet als ge mensen gelijk mij kent. Voor wie werkt hij?'

Hij 'Een reclamebureau.'

Zij 'Die gast werkt voor de Amerikaanse Anti-Drugs Administratie. Hij loopt rond, schijnbaar hopeloos verloren, gelijk de rest van de bevolking. Alleen wordt hij voor zijn wandelingen betaald. Zolang hij maar namen verzamelt.'

Hij 'Ik zal oppassen vanaf nu.'

Zij ‘Dat is te laat. Ze houden u in de gaten.’

Hij Later geeft hij mij een klein kaartje met daarop een telefoonnummer.

Zij ‘Hij weet meer over La Hija. Bel hem.’

15. Miguel Hernández

Zij Miguel Hernández en hij staan vlak onder het religieuze opschrift dat vanuit elk mogelijk perspectief in de stad zichtbaar is. *La Biblia es la verdad. Léela. Ciudad Juárez.* Alsof de stad het citaat zelf ondertekend heeft. Als burgerrechtenactivist streed Hernández jarenlang voor een beter leefklimaat in de vallei. Een oud schriel mannetje dat om de vijf minuten kortademig wordt. Aan een oog is hij blind.

Hij ‘Bestaat La Hija eigenlijk wel?’

Zij ‘Alles bestaat.’

Hij ‘Met hoeveel zijn ze?’

Zij ‘La Hija is alleen. Ze heeft personeel ter beschikking. Vergeleken met de andere bendes relatief weinig militair materieel.’

Hij ‘Hoe gaat ze te werk?’

Zij ‘Volstrekt willekeurig. Het is La Hija niet om drugs te doen. Narcotica zijn een middel, geen doel. Anders zouden ze veel makkelijker te traceren zijn. De lijn tussen hun afnemers en hun leveranciers, de lijn van politieke beïnvloeding, de lijn van het witgewassen geld, wel ... op een of andere manier zou er tenminste een lijn te bespeuren zijn.’

‘Aan de andere kant slaat La Hija ook niet toe louter en alleen omwille van het geweld.’

‘De weinige dingen die ik te horen krijg, lijken in de richting te wijzen van ... La Hija moet zichzelf een soort nieuw profeet wanen. Een religieuze gek. Een kruisvaarder zonder Jeruzalem. Een ridder van een of andere onwenselijke nieuwe orde. Slachtoffers hebben het over semi-religieuze tekenen en paraferalia. Over bloedrode ogen. Gouden voorwerpen. Onbegrijpelijke boodschappen. Een delirische en ritualistische manier van moorden.’

Hij ‘Daar kan ik mij iets bij voorstellen.’

Zij ‘Nee, dat kunt u niet.’

16. Luisa Jiménez

Hij Eenmaal thuis voel ik weer een zekere moed door mijn aderen stromen. Ik zou de moorden in het rehabilitatiecentrum oplossen en de hele wereld in de diepe put laten kijken waarin deze stad is afgeleden en met deze stad misschien wel onze eigenste gehele wereld die niet buiten maar middenin deze woestijn van waanzin ligt.

Zij 'Meekomen. Nu.'

Hij 'Wat? Wie?'

Zij 'We hebben weinig tijd.'

Hij 'Waar gaan we naartoe?'

Zij 'Dat zult ge wel zien.'

Hij 'Ik hou van u.'

Zij 'Miss Sinaloa. Ze is teruggevonden. Wie weet zijn we nog net op tijd.'

Hij Bruusker dan mijn ingewanden het eigenlijk kunnen verdragen draait ze een stoffige zandweg in aan de zuidwestelijke rand van de stad.

De woestijn. In de verte meen ik een gebouw te herkennen. Het revalidatiecentrum.

Zij 'Maak u geen zorgen.'

Hij 'Wat moet ik doen?'

Zij 'Hier. Neem dit.'

Hij 'Waarom?'

Zij 'Geen vragen.'

Zij 'Als dit mislukt...'

Hij 'Wat dan?'

Zij 'Dan hoop ik dat dit gewoon het einde is. Het absolute einde.'

Hij 'Waar is Luis?'

Zij 'Gij zijt de enige die dit nog zou kunnen voorkomen.'

Hij Met een roestig mes maakt Luisa de afrastering los die het gebouw afsluit van de haar omringende leegte. Ze duwt een revolver in mijn hand en gebiedt mij eronderdoor te kruipen.

Zij 'De bokser, zorg dat hij het overleeft.'

Hij 'Ik hou van u.'

Zij 'Dit is de laatste keer dat we elkaar zien.'

Hij 'Waar gaat gij naartoe?'

Zij 'Naar waar ik altijd al geweest ben. Op de vlucht.'

17. Het Rehabilitatiecentrum

Hij Eenmaal binnen de omheining van het rehabilitatiecentrum kijk ik nog een keer achterom. Ongeveer vijfenveertig kilometer achter mij ligt Sun City. Ik ben verdomme nergens ooit zo gelukkig geweest als hier. Ik sluip naar de achterkant van het gebouw en blijf zo dicht mogelijk bij de westelijke muur. Ik struikel omdat ik voortdurend naar boven kijk om te controleren of niemand mij kan zien. Ik kruip onder bloemen door die lijken op uitgedroogde doodskoppen waarvan ik de nog levende varianten nog nooit gezien heb. Aan de achterkant van het gebouw hoor ik stemmen. Ze vermeerderen zich. Ze komen van de binnenkoer. Ik kijk opnieuw om de hoek. Het zand is koud en hard. Het ligt vol etensresten. Hier en daar zelfs stukken glas. Dat geluid. De binnenkoer. Mensen. Ze lopen in willekeurige patronen door mekaar heen. Hun woorden klinken gelijk gebeden. Een vrouw loopt telkens naar de uitgang. Dan maakt ze ommekeer. Ze kan niet weg. Een onzichtbare muur. Miss Sinaloa? Vier gewapende mannen marcheren bovenop het dak. In loodrechte lijnen. Een rechthoek die de koer vanuit elk van haar hoeken overschouwt. Dat geluid, dat geluid, dat geluid. De mensen op de koer grijpen naar hun hoofd. Fakkels worden aangestoken. De sterren bewegen. De onderlinge afstanden verkleinen, het licht wordt feller. Ik zie overal cirkels. De willekeur lijkt te verdwijnen. De maan verschuift naar het absolute middelpunt van de hemel. Zij trekt de andere sterren naar zich toe. Die verdwijnen. Een kosmische lange rechte lijn waarbij elke vorm van licht zich achter ander licht verschuilt.

Iedereen rondom mij beweegt. Iedereen en alles is verbonden. Gelijk in de dood. Gelijk in de liefde. Niet gevangen, maar geborgen. Mijn eigen lijf

wordt

lucht en licht

‘Het middelpunt.’

‘Iedereen op de vloer.’

‘Handen op het hoofd.’

‘Ogen op de maan gericht.’

Een halve seconde lang is al het licht in het universum verdwenen. Dan valt er iets uit de hemel. In het midden van de koer hangt een touw dat helemaal tot in de hemel reikt en aan dat touw hangt een man met een masker voor zijn gezicht. Blauw. Voor de ogen en mond zitten uitsparingen in prachtig goud borduursel. Zijn handen en voeten vertonen oude wonden. Hij is nog maar net dood. De bokser. Ik ben te laat. Het geluid. Diepe kreten. De mensen rondom mij verdwijnen. Ze kruipen op hun handen en knieën. Ze verzetten zich niet. Niets wordt bevochten. Dit is zoals alles hoort te zijn. Dan verschijnt een schim. Ik weet niet meer uit welke richting. De gestalte is niet groter dan anderhalve meter. Bloedmooi. De aanblik ervan is gelijk een blik over het universum. Alleen zij is verlicht. We kunnen elkaar al lang niet meer zien. Rond haar schouders hangen witte en rode doeken gedrapeerd. Boven haar hoofd cirkelt een constellatie van parels en juwelen. Alle lucht ter

wereld komt in haar richting gewaaid. De hemel heeft zich uitgetrokken. Ze heeft een mes in haar handen. Ze heeft geen ogen. Geen wangen. Geen oren. Geen lippen. Geen neus. Geen huid. Haar gezicht is dat van de dood. De holten in haar hoofd zijn donkerder dan het duister dat haar omringt. Ze staat op het absolute middelpunt van het universum. De sterren, de zon en de maan liggen in haar verlengde. La Hija zwijgt en vertelt tegelijkertijd alle verhalen van de wereld. Het verhaal van haar vader, de bokser. Het verhaal van haar moeder. Zelf beweegt La Hija niet, maar niet lang na haar verschijning komt een vrouw op handen en voeten haar richting uit gekropen. Het is de vrouw die ik daarstraks had gezien. Miss Sinaloa. Ze schudt met haar hoofd. Zingt een oud lied van een klein meisje dat een jarenlange tocht door de woestijn heeft gemaakt. Het kind komt haar moeder halen. Alleen haar moeder. De rest van de wereld moet verdwijnen. De eerste kogels klinken gelijk regendruppels. De dood fluistert haar laatste woorden.

18. La Hija

Hij Op die dag regende het bloed. Op die 23e februari 2011, een dag waarop de wind gelijk bevroren stil was blijven hangen in de lucht, en dat in een woestijn, jawel zo ongewoon koud was het op die 23e februari 2011, de dag waarop het lichtelijk sneeuwde uit een hemel waarop zich nog nooit in de geschiedenis wolken hadden afgetekend, op die dag arriveerden vier gewapende mannen en een klein meisje zonder gezicht en zonder ogen en zonder wangen en zonder lippen in een witte bestelwagen in een zijstraat van een zijstraat van de Avenida Panamericana die de grens van de wereld verbindt met alles wat niet bij de wereld hoort om er in dat rehabilitatiecentrum, zeg maar dat gekkenhuis, het feest van de heilige dood te vieren alsof dat het laatste feest zou zijn dat de mensheid ooit gekend gehad, te beginnen daar in die grenzeloze grensstad in die woestijn van waanzin waar een man aan een koord uit de hemel hing en een kind haar eigen moeder mee de dood in wou nemen en waar de kathedraal als eerste gebouw wegzakte in het zand dat daarna ook op zijn beurt in zichzelf wegzakte tot de hele stad naar het centrum van de aarde werd gezogen en er een voor een sterren uit de hemel vielen gelijk ze van het zwerk waren geschoten door een cowboy die met zijn pistool de maan en de zon en de planeten en de horizon aan flarden kon knallen, terwijl die hele wereld die het niet verdiende een wereld te zijn in elkaar stortte, stapte ik in een auto en reed tegen minstens honderdzeventig kilometer per uur weg in de richting van Casas Grandes en onderweg zag ik niets dan lege gebouwen zonder daken en mensen die gelijk spartelende vissen vochten in het zand en aan het eind van de weg een boom aan wiens

naakte en gitzwarte takken de lichamen van Luisa Jiménez en Luis Galvan prijkten, uit elkaar gereten, druipend van bloed dat niet van hen was en even dood als het meisje dat hen had weten te onderscheppen op hun vlucht voor de fatale en hoerige waarheid, die ik op dat moment, op die plek, bij die boom ook moest aanschouwen

ik stapte uit

ik wachtte

toen werd het donker.

19. El Pastor

Hij 'Papa?'

'Papa?'

'Papa?'

'Antwoord, papa.'

'Ik kan je zien. Ik kan je weer zien. Ik ben terug. Ik ben er.'

Zij 'Ik ben je papa niet, jongen.'

Hij 'Het was zo donker, papa. Er waren allemaal boze en akelige dingen.'

Zij 'Ik weet het, jongen.'

Hij 'Ik ben zo stout geweest, papa.'

Zij 'Ik ben jouw papa niet.'

Hij 'Waar is hij dan?'

Zij 'Ergens aan de andere kant van de wereld. Ik ben El Pastor. Je bent hier bij mij. Bij ons.'

Hij 'Is ze er nog?'

Zij 'Wie?'

Hij 'Het meisje. Dat kleine meisje. Is ze er nog?'

Zij 'Hier zijn geen kleine meisjes, jongen.'

Hij 'Ik ben zo bang.'

Zij 'We houden je apart, maak je maar geen zorgen.'

Hij 'Je moet mij beloven dat er niks kan gebeuren.'

Zij 'Er zal niks gebeuren, jongen. Je moet alleen even plassen. Dat doe je iedere ochtend. Je moet even met mij gaan plassen.'

Hij 'Neen.'

Zij 'Kom, ik wandel met je mee.'

Hij 'Neen. Ik wil niet plassen. Ik wil niet naar het toilet. Laat mij los. Ik kan niet plassen. Ik wil niet gaan plassen.'

Zij 'Het is niet erg. God is bij je.'

Hij 'Ik wil niet gaan plassen. Ik wil alleen gaan plassen ... nee, laat mij los. Ik hoor hier niet thuis. Ik moet terug naar huis. Mijn vader wacht op mij.'

Zij 'Je mag altijd terug naar huis.'

Hij 'Dan koop ik een groot cadeau voor mijn papa.'

Zij 'We hebben maar een ding nodig, dat weet je.'

Hij 'Wat? Ik weet het.'

Zij 'Wat is je naam?'